

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ 25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

Διπλή γιορτή

Μωρέ, χαρά που το 'χουν, χαρά που το 'χουν τα βουνά,
χαρά που το 'χουν τα βουνά κι οι κάμποι περηφάνεια.

Γιατί γιορτάζει η Παναγιά, γιορτάζει κι η πατρίδα.
Σαν βλέπουν διάκους με σπαθιά, παπάδες με ντουφέκια,
σαν βλέπουν και το Γερμανό, της Πάτρας το Δεσπότη,
για να βλογάει τ' άρματα, να φχιέται τους λεβέντες.

Του πολέμου του '21

Α'

Κρυφά το λένε τα πουλιά, κρυφά το λέν' τ' αηδόνια,
κρυφά το λέει ο γούμενος από την άγια Λαύρα:
«Παιδιά, για μεταλάβετε, για ξεμολογηθείτε
δεν είν' ο περσινός καιρός κι ο φετινός χειμώνας.
Μας ήρθε γη άνοιξη πικρή, το καλοκαίρι μαύρο,
γιατί σηκώθη πόλεμος και πολεμάν τους Τούρκους.
Να διώξοιμ' όλη την Τουρκιά ή να χαθούμε ούλοι».

Β'

Ένα μικρό καράβι μαζώνει τα πανιά,
ανοίγει την παντιέρα και πόλεμο ζητά.
Ζητά τον Άγιον Τάφο και την αγια-Σοφιά,
κι ακόμα θα ζητήσει τον πατριάρχη μας,
οπού τον εκρεμάσαν για το ινάτι μας.

Καμπάνες θα χτυπήσουν πάν' στα καμπαναριά,
να σκάσουν οι χοτζάδες απάνου στα τζαμιά.
Κι όσοι Χριστόν πιστεύουν και τον δοξάζουνε,
τον Τούρκο λογαριάζουν να τον μοιράζουνε.

Μαύρη ζωή που κάνουμε εμείς οι μαύροι κλέφτες

Μαύρη, μωρέ, πικρή ζωή που κάνουμε
εμείς οι μαύροι κλέφτες,
Ποτέ μας δεν αλλάζουμε,
και δεν ασπροφορούμε.
Όλη μερούλα πόλεμο
το βράδυ καραούλι.

Κοντά στα ξημερώματα
γυρίζω να πλαγιάσω,
το χέρι μου προσκέφαλο
το σπαθί μου στρώμα
καριοφίλι μ' αγκαλιά
σαν το παιδί την μάνα.

και

Της Δέσπως Μπότση

-Αχός βαρύς ακούγεται, πολλά τουφέκια πέφτουν.
Μήνα σε γάμο ρίχνονται, μήνα σε χαροκόπι;
-Ούδε σε γάμο ρίχνονται ούδε σε χαροκόπι.
Η Δέσπω κάνει πόλεμο με νύφες και μ' αγγόνια.
Αρβανιτιά την πλάκωσε στου Δημουλά τον πύργο:
«Γιώργαινα, ρίξε τ' άρματα, δεν είναι εδώ το Σούλι.
Εδώ είσαι σκλάβα του πασά, σκλάβα των Αρβανίτων».
«Το Σούλι κι αν προσκόνησε, κι αν τούρκεψεν η Κιάφα,
η Δέσπω αφέντες Λιάπηδες δεν έκαμε, δεν κάνει».
Δαυλί στο χέριν άρπαξε, κόρες και νύφες κράζει:
«Σκλάβες Τούρκων μη ζήσωμε, παιδιά μ', μαζί μου ελάτε»
και τα φυσέκια ανάψανε, κι όλοι φωτιά γενήκαν.

Πολιορκία Μεσολογγίου

Σαββάτο μέρα πέρασα από το Μεσολόγγι
κι ήταν Σαββά- *γεια σας παιδιά*, κι ήταν Σαββάτο των Βαγιών.

Κι ήταν Σαββάτο των Βαγιών, Σαββάτο τ' Αϊ-Λαζάρου
κι ακούω αντρίκια κλάματα, γυναίκεια μοιολόγια.
Δεν κλαίνει για το σκοτωμό, δεν κλαίνει για το φόνο,
μόν' κλαίν' που σώσαν το ψωμί κι η πείνα δε βασιέται.

Αθανάσιος Διάκος: Η πελοποννησιακή παραλλαγή του τραγουδιού

Τρεις περδικούλες κάθονται στου Διάκου το ταμπούρι,
μίνια τηράει τη Λειβαδιά κι' άλλη το Καρπενήσι,
η τρίτη νη καλύτερη μοιρολογάει και λέει:

- Πολλή μαυρίλα ν' έρχεται στου Διάκου το ταμπούρι
(καν ο Καλύβας έρχεται, καν ο Λεβεντογιάννης.

- Μήτε ο Καλύβας έρχεται μητ' ο Λεβεντογιάννης,
Ομέρ Βριγιώνης, το σκυλί, με δεκοχτώ χιλιάδες.0

Και ο σεΐζης του μιλάει του Διάκου και του λέει:

- Διάκο, πάμε να φύγουμε, πάμε στην Αλασσόνα,
π' εκεί είν' ο τόπος δυνατός, ταμπούρια για να πιάσ' με
τ' ασκέρια σου κι οτιέψανε και πήρανε τους λόγγους.

Κι' έμειν' ο Διάκος μοναχός, με δεκοχτώ νομάτων,
τρεις ημερούλες πολεμάει και τρία μερονόχτια.

Εμαύρισε κι' αράχνιασε, σα μαύρη καλιακούδα,
απ' τις μπαρούτες τις πολλές κι' απ' τα πολλά τα σμπάρα.

Τσακίστη το ντουφέκι του απ' τα πολλά ντουφέκια,
το 'σπασε το σπαθάκι του απάν' από τη χούφτα,
τότε τον πιάσαν ζωντανόν κειν' τα κοντοτουρκάκια.

Κι' ο Ομέρ-Βριγιώνης, το σκυλί, του Διάκου πάει και λέει:

- Διάκο, Τούρκος δε γένεσαι, πασά για να σε κάνω;

- Τι λες, μωρέ βρωμόσκυλο, τι λες, μωρέ μουρτάτη;

εγώ γραικός γεννήθηκα, γραικός θέλα πεθάνω.

Τότε τον βάλαν στο σουγλί και παν να τόνε ψήσουν,
κι' ο Διάκος ετραγούδαγε της άνοιξης τραγούδι:

- Για ιδές καιρό που διάλεξε ο Χάρος να με πάρη,
τώρα το Μάη, την άνοιξη, π' ανοίγουν τα λουλούδια!

ΤΗΣ ΛΙΑΚΑΙΝΑΣ

Πως λάμπει ο ήλιος 'ς τα βουνά, 'ς τους κάμπους το φεγγάρι
έτσι έλαμπε κ' η Λιάκαινα 'ς τα τούρκικα τα χέρια.

Πέντε Αρβανίταις την κρατούν και δέκα την ξετάζουν,
Κ' ένα μικρό μπεόπουλο κρυφά την κουβεντιάζει.

"Λιάκαινα, δεν παντρεύεσαι, δεν παίρνεις Τούρκον άντρα,
να σ' αρματώση 'ς το φλωρί, μεσ' 'ς το μαργαριτάρι;
-Κάλλιο να ιδώ το αίμα μου τη γης να κοκκινήση,
παρά να ιδώ τα μάτια μου Τούρκος να τα φιλήση,"

Κί' ο Λιάκος την αγνάντεψε ναπό ψηλή ραχούλα,
κοντοκρατεί το μαύρο του, στέκει και τον ξετάζει,
"Δύνεσαι, μαύρε μ', δύνεσαι να βγάλης την κυρά σου;
-Δύνομαι, αφέντη μ', δύνομαι να βγάλω την κυρά μου,
Να μ' αυγατίσης την ταή σαρανταπέντε χούφταις,
να μ' αυγατίσης το κρασί σαρανταπέντε κούπαις,
να δέσης το κεφάλι σου με δεκοχτώ μαντήλια,
να δέσης τη μεσούλα σου μαζί με τη δική μου."
Βιτσιά δίνει τ' αλόγου του, 'ς τη μέση γιουρουστάει,
και πάησε και την άδραξε, 'ς το σπίτι του την πάει.

1. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερὴ,
σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι
ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.
2. Ἀπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!
3. Ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες
πικραμένη, ἐντροπαλή,
κι ἓνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
«ἔλα πάλι», νὰ σοῦ πῆ.
4. Ἄργειε νά'λθῃ ἐκείνη ἡ μέρα,
κι ἦταν ὅλα σιωπηλά,
γιατὶ τὰ ἴσκιαζε ἡ φοβέρα
καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά.
5. Δυστυχής! Παρηγορία
μόνη σοῦ ἔμενε νὰ λὲς
περασμένα μεγαλεία
καὶ διηγώντας τὰ νὰ κλαῖς.
6. Καὶ ἀκαρτέρει καὶ ἀκαρτέρει
φιλελεύθερη λαλιά,
ἓνα ἐκτόπασε τ' ἄλλο χέρι
ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά,
7. Κι ἔλεες: «Πότε, ἄ, πότε βγάνω
τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ἔρμιές;».
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ πάνω
κλάψες, ἄλυσες, φωνές.
8. Τότε ἐσήκωνες τὸ βλέμμα
μὲς σὰ κλαίματα θολό,
καὶ εἰς τὸ ροῦχο σου ἔσταζ' αἷμα,
πλῆθος αἷμα ἑλληνικό.
9. Μὲ τὰ ροῦχα αἱματωμένα
ξέρω ὅτι ἔβγαινες κρυφὰ
νὰ γυρεύῃς εἰς τὰ ξένα
ἄλλα χέρια δυνατά.
10. Μοναχὴ τὸ δρόμο ἐπῆρες,
ἐξανάλθες μοναχὴ ·
δὲν εἶν' εὐκόλες οἱ θύρες
ἐὰν ἡ χρεῖα τὲς κουρταλῆ.
11. Ἄλλος σοῦ ἔκλαψε εἰς τὰ στήθια,
ἀλλ' ἀνάσασι καμμιά ·

- ἄλλος σου ἔταξε βοήθεια
καὶ σὲ γέλασε φρικτὰ.
12. Ἄλλοι, ὄϊμέ, στή συμφορά σου
ὁποῦ ἐχαίροντο πολὺ,
«σύρε νὰ ἴβρης τὰ παιδιὰ σου,
σύρε», ἔλεγαν οἱ σκληροί.
13. Φεύγει ὀπίσω τὸ ποδάρι
καὶ ὀλογλήγορο πατεῖ
ἢ τὴν πέτρα ἢ τὸ χορτάρι
ποῦ τὴ δόξα σοῦ ἐνθυμεῖ.
14. Ταπεινότατή σου γέρνει
ἢ τρισάθλια κεφαλὴ,
σὰν πτωχοῦ ποῦ θυροδέρνει
κι εἶναι βᾶρος του ἡ ζωὴ.
15. Ναι, ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει
κάθε τέκνο σου μὲ ὄρμη,
ποῦ ἀκατάπαυστα γυρεύει
ἢ τὴ νίκη ἢ τὴ θανῆ.
16. Ἄπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!

Διονύσιου Σολωμοῦ:

*Στων Ψαρῶν τὴν ολόμαυρη ράχη,
περπατώντας ἡ δόξα μονάχη
μελετὰ τὰ λαμπρὰ παλικάρια
καὶ σὴν κόμη στεφάνι φορεῖ
γνωμένο ἀπὸ λίγα χορτάρια
ποῦ ἔχον μείνει σὴν ἔρημη γῆ.*

Η Νίκη (Κωστής Παλαμάς)

Εδώ στο Ελληνικό το χώμα, το στοιχειωμένο και ιερό,
που το ίδιο χώμα μένει ακόμα απ' τον αρχαίο τον καιρό,

στο χώμα τούτο πάντα ανθούνε κι έχουν αθάνατη ζωή
και μας θαμπώνουν, μας μεθούνε νεράιδες, ήρωες, θεοί.

Εδώ στο Ελληνικό το χώμα, το στοιχειωμένο κι ιερό,
που το ίδιο χώμα μένει ακόμα απ' τον αρχαίο τον καιρό,

Είδα τη Νίκη τη μεγάλη, τη Νίκη τη παντοτινή,
την είδα εμπρός μου να προβάλλει με φορεσιά ολοφωτεινή.

Ευαγγελισμός – Ελληνισμός Α.Βαλαωρίτης

Με μιας ανοίγει ο ουρανός, τα σύγνεφα μεριάζουν,
οι κόσμοι εμείνανε βουβοί, παράλυτοι κοιτάζουν.

Μία φλόγα αστράφτει... ακούονται ψαλμοί και μελωδία...

Πετάει έν' άστρο... σταματά εμπρός εις τη Μαρία...

«Χαίρε, της λέει, αειπάρθενε, ευλογημένη χαίρε!

Ο Κύριός μου είναι με σε. Χαίρε Μαρία, Χαίρε!»

Επέρασαν χρόνοι πολλοί... Μία μέρα σαν εκείνη αστράφτει πάλι ο
ουρανός...

Στην έρμη της την κλίνη λησμονημένη, ολόρφανη, χλωμή κι απελπισμένη,
μία κόρη πάντα τήκεται, στενάζει αλυσωμένη.

Τα σιδερά είναι ατάραγα, σκοτάδι ολόγυρά της.

Η καταφρόνια, η δυστυχιά σέπουν τα κόκαλά της.

Τρέμει με μιας η φυλακή και διάπλατη η θυρίδα
φέγγει κι αφήνει και περνά έν' άστρο, μίαν αχτίδα.

Ο Άγγελος εστάθηκε, διπλώνει τα φτερά του...

«Ξύπνα, ταραζου, μη φοβού, χαίρε, Παρθένε, χαίρε.

Ο Κύριός μου είναι με σε, Ελλάς ανάστα, χαίρε».

Οι τοίχοι ευθύς σωριάζονται. Η μαύρ' η πεθαμένη νοιώθει τα πόδια φτερωτά.

Στη μέση της δεμένη χτυπάει η σπάθα φοβερή.

Το κάθε πάτημά της ανοίγει μνήμ' αχόρταγο. Ρωτά για τα παιδιά της...

Κανείς δεν αποκρένεται... Βγαίνει, πετά στα όρη...

Λιώνουν τα χιόνια όθε διαβεί, όθε περάσει η Κόρη.

«Ξυπνάτε εσείς που κοιτέστε, ξυπνάτε όσοι κοιμάστε,

το θάνατο όσοι εγεύτητε, τώρα ζωή χορτάστε».

Οι χρόνοι φεύγουνε, πετούν και πάντα εκείνη

η μέρα είναι γραμμένο εκεί ψηλά να λάμπει στον αιθέρα μ' όλα τα κάλλη τ' ουρανού.

Στολίζεται όλη η φύση με χίλια μύρια λούλουδα για να τη χαιρετήσει.

Γιορτάστε την, γιορτάστε την. Καθείς ας μεταλάβει

από τη χάρη του Θεού. Και σεις και σεις οι σκλάβοι,

όσοι τη δάφνη στη καρδιά να φέρετε φοβάστε, αφορεσμένοι νάστε.

Η προς την Πατρίδα αγάπη μου, Α.Βαλαωρίτης

Δεν είναι διαβατάριο πουλί, που για μια μέρα

σχίζει τα νέφη και περνά γοργό σαν τον αγέρα,

ούτε κισσός, π' αναισθητός την πέτρα περιπλέκει

ούτ' αστραπή, που σβύνεται χωρίς αστροπελέκι,

δεν είναι νεκροθάλασσα, βοή χωρίς σεισμό,

νοιώθω για σε, πατρίδα μου, στα σπλάχνα χαλασμό.

Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ Α.Βαλαωρίτης

Αναστηλώνεται ο Μωρηάς... Η Ρούμελη μουγκρίζει

Ιδρώνουν αίμα τα βουνά, το δάκρυ πλημμυρίζει

Παντού παράπονο βαθύ κι αλαλαγμοί και θρήνοι

Διαβαίνει μαύρ' η άνοιξη, τα ρόδα μας, οι κρίνοι.

Λησμονημένοι τήκονται και τα πουλιά σκιασμένα.

Αφήνουν έρμη τη φωλιά και φεύγουνε στα ξένα

Στου Γερμανού το μέτωπο κρυφά γλυκοχαράζει

του Γένους το ξημέρωμα πάσα ματιά του σφάζει

Διωγμέν' από τον Κάλαμο, με την ψυχή 'ς το στόμα.

Χιλιάδες γυναικόπαιδα, δε βρίσκουν φούχτα χώμα.

Να μείνουν ακονήγητα κι ο Χάρος δεκατίζει

Ρυάζεται ο Βάλτος, σα θεριό τη χαιτή του ανεμίζει

Φλόγα παντού και σίδερο δε θ' απομείνη λόθρα.

Στην Κιάφα νεκρανάσταση 'ς του Πέτα καταβόθρα

Πέτρα δε μένει ασάλευτη, κλαρί χωρίς κρεμάλα

Κι όταν το χέρι εχόρταινε κ' έπεφτε στομωμένο

να ξανασάνει το σπαθί 'ς τη θήκη ξαπλωμένο.

εφώναζε ο αντίλαλος «Χτυπάτε πολεμάρχοι!

Απ' άκρη 'ς άκρη ο χαλασμός· Κρεμούν τον Πατριάρχη»

Το κρυφό σχολειό, Ιωάννη Πολέμη

Απ' έξω μαυροφόρα απελπισιά,
πικρής σκλαβιάς χειροπιαστό σκοτάδι,
και μέσα στη θολόκτιστη εκκλησιά,
στην εκκλησιά, που παίρνει κάθε βράδυ
την όψη του σχολειού,
το φοβισμένο φως του καντηλιού τρεμάμενο
τα ονείρατα αναδεύει,
και γύρω τα σκλαβόπουλα μαζεύει.

Εκεί καταδιωγμένη κατοικεί
του σκλάβου η αλυσόδετη πατρίδα!
Βραχνά ο παπάς, ο δάσκαλος εκεί
Θεριεύει την αποσταμένη ελπίδα
με λόγια μαγικά!
Εκεί η ψυχή πικρότερο αγροικά
τον πόνο της σκλαβιάς της,
εκεί βλέπει Τι έχασε, τι έχει, τι της πρέπει.

Κι απ' την εικόνα του Χριστού ψηλά,
που εβούβανε τα στόματα των πλάνων,
και ρίχνει και συντρίβει και κυλά

στην άβυσσο τους θρόνους των τυράννων,
κι από τη σιγαλιά, που δένει στο λαιμό πνιγμού θηλιά,
κι απ' των προγόνων τ' άφθαρτα βιβλία,

που δείχνουν τα πανάρχαια μεγαλεία,
ένας ψαλμός ακούεται βαθύς
σα μελωδίες ενός κόσμου άλλου,
κι ανατριχιάζει ακούοντας καθείς προφητικά
τα λόγια του δασκάλου με μια φωνή βαριά:

«Μη σκιάζεστε στα σκότη!

Η λευθεριά, σαν της αυγής το φεγγοβόλο αστέρι,

της νύχτας το ξημέρωμα θα φέρει».

Η 25 Μαρτίου

Συγγραφέας: [Γεώργιος Ζαλοκώστας](#)

ΕΛΛΑΣ! ἥρώων καὶ μουσῶν ἔστια δοξασμένη,
Ὡ πόσους θρήνους ἔχυνες ματαίως πειρωμένη
Νὰ θραύσης τὰ δεσμά σου!
Καὶ πόσας ὕβρεις κ' ἐμπαιγμοὺς ἀντέτασσον οἱ ξένοι
Εἰς τὰ παράπονά σου.

Σίγα, τῆς ἀρχαιότητος σκιὰ καὶ μύθων πλάσμα!
Ἀπὸ τὴν πάλαι δόξαν σου μικρὸν χωρίζει χάσμα
Τὴν τωρινὴν δουλείαν.
Εὐπίνα καὶ ψάλλε, σ' ἔλεγον, τοῦ Ἀρμοδίου τᾶσμα
Καὶ τὴν Ἐλευθερίαν.
Τοιαύτας ἤκουες πικρὰς τῶν ξένων εἰρωνίας,
Καὶ μόνη σωτηρία σου κατὰ τῆς δεσποτείας
Τυράννων ἀνοσιῶν,
Μόνη σοὶ ἔμενεν ἐλπίς τὸ πῦρ τὸ τῆς θρησκείας
Καὶ ἀνδρικός βραχίων.

Τὸ πῦρ ἐκεῖνο σήμερον ὀρμητικὸν ἠπλώθη
Καὶ τῆς σημαίας ὁ σταυρὸς ἐνδόξως ἀνυψώθη
Στὴν γηραλέαν γῆν σου.
Ἡ θάλασσα ἀντήχησεν, ἡ γῆ ἀνεστατώθη
Μὲ τὴν ἀνέγερσίν σου.

Ἠγέρθῃς καὶ ἐκτόπησες. — Βλέπω σωροὺς πτωμάτων,
Καὶ βλέπω τοὺς τυράννους σου, πετῶντες τᾶρματά των,
Πρὸς σὲ νὰ γονατίζουν.
Εἶναι ἐλέους ἄρα γε καιρὸς; — Τὰ αἵματά των
Τὸ ἔδαφος ποτίζουν.

Σταυροῦ σημαία ἱερὰ κυμαίν' εἰς τὸν ἀέρα!
Χαῖρε τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, χαῖρε λαμπρὰ ἡμέρα
Τῆς ἀνεξαρτησίας!
Ὡ, χαῖρε· μία πανταχοῦ πληρόνει τὸν αἴθερα
Φωνὴ ἐλευθερίας.

25η Μαρτίου

Πατρίδα μου τρισένδοξη, μάνα λεβεντογέννα,
σήμερα που γιορτάζουμε ως κάθε σου μεριά,
θυμίζεις σε όλα τα παιδιά τ' άφθαστο εικοσιένα,
την Αγία Λαύρα, τον ραγιά, τον γέρο του Μωριά.
Σαν σήμερα πατρίδα μας, πήρες το καριοφύλλι
κι η λευτεριά στο χώμα σου θρονιάστηκε ξανά,
οι εχθροί με μιας ετρόμαξαν, σε θαύμασαν οι φίλοι
και με το φως σου έλαμψαν θάλασσες και βουνά!
Οι θάλασσες σου έγιναν καινούρια Σαλαμίνα
και Θερμοπόλες έγινεν η κάθε σου στεριά,
μα απ' την ηρώων τα κορμιά, στα χρόνια σου εκείνα
ξεπρόβαλε πανέμορφη ξανά η Λευτεριά.
Και έμεινες αδούλωτη κι αθάνατη μας χώρα,
πιστή μπρος στην πανάρχαια βαριά κληρονομιά,
και χαιρέσαι τα τέκνα σου και βασιλεύεις τώρα
κι είν' υπερήφανη για σε η νέα σου γενιά!

Θαυμάζω την Ελλάδα μας

Θαυμάζω την Ελλάδα μας
μ' όλες τις ομορφιές της.
Μα πιο πολύ απ' όλα της
τις θρυλικές μορφές της.
Θαυμάζω όλους τους ήρωες,
τα παλικάρια όλα,
που διώξαν τον τύραννο
από αυτή τη χώρα.
Θαυμάζω το Νικητάρá
τους Κολοκοτρωνάιους
τον Οδυσσέα Ανδρούτσο μας
κι όλους τους Τζαβελλαίους.
Θαυμάζω τις Σουλιώτισσες,
το Ζάλογγο θαυμάζω!
Το Μεσολόγγι σκέπτομαι
κι αλήθεια ανατριχιάζω.
Θαυμάζω τους νησιώτες μας
τα παλικάρια εκείνα
Μιαούλη, Κανάρη Κωνσταντή
κι αυτή τη Μπουμπουλίνα.
Του Διάκου την υπέροχη
την αρετή θαυμάζω
και με συγκίνηση βαθειά
το λέω και το φωνάζω.
Είμαι εγώ Ελληνόπουλο
απ' ένδοξους προγόνους
φέρω βαριά κληρονομιά
από χιλιάδες χρόνους.
Έχω κι εγώ όπως αυτοί,
αγάπη στην Πατρίδα
λατρεία εις τη Λευτεριά
και πίστη στη θρησκεία.

25η Μαρτίου, Σ.Σπεράντζας

Βροντά κι η πλάση σήμερα χαρούμενη ξυπνά
φουσκώνουνε τα πέλαγα, ψηλώνουν τα βουνά.
Παντού τραγούδια και χαρές σε πόλεις και χωριά
Εικοσιπέντε του Μαρτιού. Γιορτάζ' η Λευτεριά.

Ξυπνούνε τα Καλάβρυτα, το χάνι της Γραβιάς,
τα καριοφίλια ανοίγουνε τον τάφο της σκλαβιάς.
Κρήτη, Μοριάς και Ρούμελη και Σούλι και Ψαρά
Γιορτάστε τη, τη Λεβεντιά ακόμα μια φορά.

Στην Αλαμάννα σήμερα ο Διάκος πάλι ορθός
και ξαναστήθη απ' την αρχή στο Ζάλογγο χορός.
Στα Δερβενάκια γίγαντας ο Γέρος του Μοριά.
Χαρείτε το! Φωνάξτε το! ΖΗΤΩ! η Λευτεριά!

ΤΟ ΘΥΜΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ, Ζαχαρίας Παπαντωνίου

Σαν το σύννεφο τρέχει, σαν ίσκιος διαβαίνει.
Τα πανιά του φουσκώνουν στο πρίμο αγεράκι.
Κάπου πρέπει να χιμήξει, καθώς το γεράκι.
Τ' είναι κείνο στη θάλασσα την αφρισμένη;

Να 'τανε τάχα πλεούμενο; Να 'ναι καράβι;
Τρομαγμένα τα κύματα φεύγουν μπροστά του.
Μια σηκώνεται ορθό, μια βυθίζεται κάτω,
Μια πηδάει στον αφρό κι απ' τον ήλιο ανάβει.

Πες αλήθεια, της θάλασσας είσαι στοιχειό;
Ποιαν εκδίκηση τρέχεις απόψε να πάρεις;
Στο τιμόνι ποιον έχεις; Και μου 'πε:- Ο Κανάρης
με πηγαίνει στη Χιό!

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ, Μυρτιώτισσα

Τώρα που ο νους πάει στου ξεσηκωμού
τα επίσημα και τ' άγια χρόνια εκείνα,
σε ξαναφέρνω μπρος μου πρώτη εσένανε,
ατρόμητη, ατσαλένια Μπουμπουλίνα.

Ω! των καπεταναίων, καπετάνισσα!
που κυβερνάς του τιμονιού το δοιάκι,
στο πρόσταγμα σου ο άνδρας υποτάζεται
και φαίνεται σαν άπραγο παιδάκι.

Σου καμαρώνω το κορμί το μπρούντζινο,
τα χέρια τα τραχιά και τα μαλλιά σου,
που αναλυτά σαν φίδια αναταράζονται
Και μοναχά αποφεύγω τη ματιά σου.

Κι εγώ, γυναίκα σημερινή, λαχτάρησα
στα θεία ετούτα λόγια της καρδιάς σου,
κι ήρθα με την ψυχή μου και γονάτισα
κάτω απ' το φως το πράο της ματιάς σου.